

Sygn. akt IV KK 392/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej

w sprawie **K. S.**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w J.

z dnia 30 lipca 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy skierował do Sądu Rejonowego w J. wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego prowadzonego w sprawie przeciwko K. S. podejrzanemu o to, że w dniu 5 maja 2012 r. w J. działając wbrew przepisom

ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy zawartej w woreczku foliowym zamykanym na strunę o łącznej wadze 0,37 grama, tj. o czyn z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w wydanym na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2012 r. wyroku, orzekł:

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza wobec K. S. podejrzanego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie karne na okres próby 1 (jednego) roku,
2. na podstawie art. 44 § 2 k.k. i art. 70 ust. 2 w/w ustawy orzeka wobec podejrzanego przepadek środków odurzających w postaci proszku koloru białego w woreczku foliowym o łącznej wadze 0,37 grama - wg wskazania testera narkotykowego - amfetamina, znajdujących się w depozycie KMP zarejestrowany pod nr /.../ - poprzez jego zniszczenie,
3. na zasadzie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od podejrzanego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 130,00 zł (sto trzydzieści złotych) i obciąża go opłatą w wysokości 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych).

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną z uprawnionych stron i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 7 sierpnia 2012 r.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 lipca 2012 r. wywiódł - na niekorzyść K. S. - Prokurator Generalny, który powołując się na zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 66 § 1 k.k., polegającego na warunkowym umorzeniu postępowania karnego pomimo niespełnienia określonej w przywołanym przepisie przesłanki uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne, bowiem oskarżony K. S. był już wcześniej karany wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 10 lutego 2012 r., w sprawie o sygn. akt II K .../11, za przestępstwo umyślne z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wniósł w konkluzji o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna i zawarty w niej postulat uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi

Rejonowemu do ponownego rozpoznania zasługuje w całej rozciągłości na uwzględnienie.

Bezsprzecznie bowiem zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego zapadł z rażącym naruszeniem prawa karnego materialnego, wskazanego w zarzucie kasacji. Jedną z przesłanek warunkujących zastosowanie instytucji o jakiej mowa w art. 66 § 1 k.k. jest uprzednia niekaralność sprawcy czynu za przestępstwo umyślne.

Tymczasem K. S. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt II K .../11, który uprawomocnił się w dniu 18 lutego 2012 r., został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - a więc przestępstwa umyślnego, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Bez znaczenia w tej sytuacji jest to, że z akt sprawy wynikało, iż K. S. nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego (k-19), albowiem warunek wcześniejszej niekaralności za przestępstwo umyślne należy do stanu obiektywnego i stan wiedzy sądu rozpoznającego sprawę w tym zakresie nie ma znaczenia.

Niemniej jednak należy wskazać, że przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego K. S. podał, że był karany w lutym 2012 r. za posiadanie marihuany (k-16), co powinno zwrócić uwagę Sądu Rejonowego i zanim ten warunkowo umorzył postępowanie karne, winien był dokonać w tej materii stosownych ustaleń, a nie było ku temu żadnych obiektywnych przeszkód tym bardziej, że uprzedni wyrok zapadł zaledwie kilka miesięcy wcześniej w tym samym Sądzie i w tym samym Wydziale. Powyższe świadczyć może tylko o niezbyt wnikliwym zapoznaniu się z aktami sprawy i bezkrytycznym podzieleniu wniosku prokuratora, który nie spełniał warunków do jego uwzględnienia.

Ma więc rację Prokurator Generalny, który we wniesionej kasacji twierdzi, że wskazane powyżej rażące naruszenie przez Sąd Rejonowy prawa materialnego, miało istotny wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec K. S., pomimo braku ku temu przesłanek ustawowych.

Nie sposób jednak przejść do porządku dziennego i nad rzetelnością wniosku Prokuratora Rejonowego, a tylko wytykać Sądowi Rejonowemu, że ten

dopuścił się rażącej obrazy prawa materialnego, skoro u jej podstaw legł sporządzony z obrazą tegoż prawa wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec K. S. To w pierwszej kolejności prokurator, mając wiarygodną informację od samego K. S. o jego uprzedniej karalności za przestępstwo umyślne, powinien dokonać stosownych ustaleń, a nie poprzestać na informacji z Krajowego Rejestru Karnego, która - w przypadku rzetelnego zapoznania się z materiałem dowodowym sprawy - musiała budzić wątpliwości co do jej aktualności. Dopiero przecież w sytuacji, gdy są spełnione przesłanki uzasadniające warunkowe umorzenie postępowania, prokurator może zamiast aktu oskarżenia sporządzić i skierować do sądu wniosek o takie umorzenie (art. 336 § 1 k.p.k.), a przecież w przedmiotowej sprawie nie było ku temu uzasadnionych podstaw.

W zaistniałej sytuacji oczywistym jest, że dalsze postępowanie powinno przebiegać - jeśli nie zaistnieją inne okoliczności - po myśli art. 341 § 2 k.p.k.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.